

процес утворення якого ще не завершився. Включення напівфабрикатів і незавершеного виробництва до «предметів праці» можна пояснити тим, що вони шляхом послідовної обробки перетворюються в готовий продукт, для чого потрібні певні затрати праці.

Уважаємо, що виробничі запаси – це частина предметів праці, які становлять основу продукції, що виготовляється, надають їй необхідних якостей і беруть участь у процесі її виробництва. Це поняття ширше, ніж предмети праці, а тим більше – матеріальні цінності. До них, на нашу думку, слід віднести сировину й основні матеріали, куплені напівфабрикати, допоміжні і тарні матеріали, паливо та запасні частини.

Список використаних джерел:

1. Борисов А.Б. Большой экономический словарь /А.Б. Борисов. – М.: Книжный мир, 1999. – 895 с.
2. Бутинець Ф.Ф. Бухгалтерський фінансовий облік: Підручник / За ред. проф. Ф.Ф. Бутинця. – Житомир: Рута, 2002. – 688 с.
3. Маркс К. Сочинения /К. Маркс, Ф. Энгельс. – Т.24. – С.160.
4. Сопко В.В. Бухгалтерський облік в промисловості та інших галузях народного господарства. Навчальний посібник / В. Сопко – К.: Вища школа 2002 р.- 296 с.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Хаблюк О. А.

*Каліщук Уляна,
студентка групи РКм-51*

ОБЛІК НЕОБОРОТНИХ МАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ

Створення підприємства передбачає інвестування значної частини капіталу в матеріальні цінності, що призначаються для довгострокового використання, тобто в засоби праці, які становлять основу виробничих потужностей підприємства та є його основними засобами.

Роль основних засобів та інших необоротних матеріальних активів у процесі виробництва, особливості їх відтворення в умовах ринкової економіки зумовлює особливі вимоги до інформації про їх наявність, рух, стан і використання. Ринкова система управління потре-

бує більш оперативної та комплексної інформації щодо необоротних матеріальних активів.

Практика діяльності підприємств свідчить, що облік основних засобів та інших необоротних матеріальних активів ще більше ускладнився, тому актуальною проблемою є визначення ефективності використання основних засобів з урахуванням оцінки їх технічного стану, використання та пошуку резервів їх підвищення, а також виявлення найбільш важливих чинників, які впливають на зміну рівня використання основних засобів та інших необоротних матеріальних активів суб'єктами господарювання.

Ринкова економіка стимулює підприємства до впровадження нової техніки та технологій, розширює можливості використання нових фінансових інструментів та механізмів, тому на практиці виникає проблема щодо реальності їх застосування. Це обумовлено повною відсутністю або нестачею власних оборотних коштів, низькою ліквідністю активів, застарілою матеріально-технічною базою, недосконалою законодавчою базою, що в тій чи іншій мірі регламентує діяльність підприємств[2].

Тому особливо актуальними є дослідження проблемних питань обліку та аналізу необоротних матеріальних активів підприємства і напрямків їх удосконалення.

До проблем, пов'язаних з оцінкою основних засобів та інших необоротних матеріальних активів слід віднести ситуацію, яка виникає в процесі оцінки основних засобів за справедливою вартістю через відсутність методичних основ обґрунтованого визначення вихідної оцінки основних засобів та використання поняття «справедлива вартість» в П(С)БО. Ринкові ціни не можна назвати справедливими, бо вони не можуть бути одночасно справедливими для двох учасників ринку – продавця і покупця. При виборі об'єктивного методу оцінки основних засобів необхідно враховувати, що не існує такої оцінки, яка б задовольняла вимоги всіх без винятку користувачів фінансової звітності [5].

Підвищення оперативності та ефективності аналізу необоротних матеріальних активів підприємств вимагає вирішення таких завдань:

- дослідження сутності необоротних матеріальних активів, їх складу, класифікації в різних галузях економічної науки;
- узагальнення та систематизації класифікації необоротних матеріальних активів;

- дослідження діючої методики нарахування амортизації й обліку зносу основних засобів та інших необоротних матеріальних активів;
- аналіз діючої організації та методики обліку основних засобів та інших необоротних матеріальних активів, впливу на них змін податкової політики та дослідження шляхів її вдосконалення;
- удосконалення методики аналізу матеріально-технічної бази підприємства.

Для вирішення цих завдань слід удосконалити методику обліку надходження необоротних матеріальних активів у системі аналітичних рахунків, що спрощує систему бухгалтерських записів, а також розробити бухгалтерську модель економічного механізму амортизації, що сприятиме вирішенню проблем фінансового, внутрішньогосподарського обліку амортизаційних процесів та їх податкового аспекту, з метою полегшення можна запропонувати алгоритм вибору амортизації залежно від типу основного засобу, в основу якого покладено умовний поділ основних засобів на два типи: безпосередньо зайняті у виробництві, допоміжні та обслуговуючі (рахунки обліку 104, 105, 106) та інші основні засоби, які переважно становлять інфраструктуру підприємства (рахунки обліку 102, 103, 107, 108, 109). Слід удосконалити методику обліку витрат на ремонти основних засобів, що підвищить ефективність управління витратами та розробити моделі залежності експлуатаційних витрат від віку устаткування, що дозволить визначити доцільність проведення ремонту основних засобів та інших необоротних матеріальних активів [4].

Первинна облікова інформація про наявність, рух, капітальний ремонт та інші операції щодо необоротних матеріальних активів відображається в численних спеціалізованих регістрах, постійні реквізити яких тотожні. Це не сприяє якісному веденню обліку, а збільшує трудомісткість опрацювання та відображення інформації.

Здійснивши ряд модифікацій, можна одержати компактну конструкцію практично універсальної форми типу «Інвентарна картка – акт обліку руху основних засобів», що сприяє не тільки зниженню трудомісткості облікових робіт і скороченню документообороту, а й посиленню контролю завдяки підвищенню рівня інформативності й наочності документів, що дасть змогу вести облік стану об'єктів і документувати їх рух, починаючи з включення до складу основних засобів і завершуючи списанням їх з балансу підприємства.

Реалізація вищенаведених пропозицій дасть змогу удосконалити організацію та методику обліку і аналізу основних засобів та інших

необоротних матеріальних активів, підвищити їх інформативність і прогнозувати ефективність їх використання на підприємстві.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 № 92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0288%2D00&p=1154500791191400>
2. Ареф'єва О. В. Теоретичні аспекти управління відтворенням основних засобів підприємства в ринкових умовах господарювання / О. В. Ареф'єва // Бібліотека Баланс. – 2006. – №4. – С. 71 – 74.
3. Богацька Н. М. Аналіз основних засобів підприємства/ Н. М. Богацька // Бухгалтерський облік і аудит. – 2006. – № 10. – С. 11 – 18.
4. Рилєєв С. В. Удосконалення обліку основних засобів в системі управління матеріально-технічною базою підприємства/ С. В. Рилєєв, М.І. Шкробанець // Дебет – Кредит. – 2009. – № 4. – С. 5 – 12.
5. Стрибуль О. В. Об'єктивна оцінка основних засобів як база для нарахування амортизації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum//2009_33/22.pdf.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Михайлишин Н.П.

*Кіндрачук Наталія,
студентка групи РКзм-52*

АУДИТ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Пошук інвестора, особливо іноземного, набуває особливого значення, оскільки залучення додаткових джерел і інвестиційних ресурсів відразу стає відчутним у сфері реальних фінансів держави. Внаслідок цього інвестиційна привабливість, як поняття, не лише увійшло до складу економічних термінів, а й стало об'єктом наукових пошуків, досліджень і набуло широкого практичного використання.